

Borovnice, 4.8.19

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. Hospodin, Nejvyšší, vzbuzuje bázeň, on je Král velký nad celou zemí. Podrobí nám lidská společenství, národy k nohám nám složí. Vybral nám za náš dědičný podíl chloubu Jákoba, jehož si zamiloval. (Ž 47, 2-5)

PÍSEŇ 161 tebe, bože, chválíme,

VSTUPNÍ MODLITBA

Milostivý Bože a Otče, máme na paměti tvé mocné skutky v životě izraelského lidu. Pečovals o něj na cestě do země, kterou jsi jim slíbil. Sytils je na poušti manou a vyváděls jim vodu ze skály. Tak jsi zahanboval jejich nevěru. Nikdo s nimi neměl slitování. Hynuli v nedůstojném otročení za pokrm, který je nemohl nasytit. A tys jim dal poznat lásku, jakou otec obklopuje svého vlastního syna! Staral ses o ně každý den po čas jejich putování a zkoušky, dokud nedošli cíle své cesty. Radujeme se velikou radostí z toho, že i nás s mnoha jinými povolal k víře v evangelium. Započetl jsi nás do lidu, který si tvůj Syn vydobyl a stal se jeho Pastýřem. Neopustí nikoho, kdo jeho slovo poslouchá. I v čas nouze a zkoušky jej hojně sytí a zachovává jeho sílu. Dobrý Bože, s vděčností vyznáváme, že jsme od tebe nikdy nebyli opuštěni. Mnohokrát nás zahanbila tvá dobrota a štědrost, když jsme pochybovali a byli bezradní. Prosíme, odpusť nám, že jsme pro nedůvěru v tvou lásku a moc byli neúčastní a nečinní v tak mnohé nouzi, kterou trpí naši bližní. Posilni nás, milostivý Otče, svým slovem k víře a životu. Amen.

I. ČTENÍ / Iz 49, 10-13

PÍSEŇ / 171 bud pánu čest, 176, 198

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Mocný Spasiteli, tvé srdce je naplněno lítostí nad zástupy chudých a hladovějících ve světě. Prosíme, sevři stejnou lítostí také srdce všech, kdo žijí v dostatku a nadbytku. Nemůžeme uhnout tvému pohledu: i my mezi ně patříme.

Prosíme, probouzej svědomí církve a každého z nás, abychom nechtěli tvé dary zadržovat v lakomství jen pro sebe. Nauč nás opravdovému učednictví. Každému, kdo o to již usiluje, dávej víru a moudrost, trpělivost a statečnost. Vzbuzuj pro tuto práci stále širší pochopení a podporu.

Zbav bohatství a moci ty, kteří je zneužívají. Uzdrav zemi spravedlností. Navrať přírodě její požehnání. Nedopusť, aby se pro kořistnickou lačnost lidí stala neplodnou pustinou, nasycenou jedy, takže by nemohla poskytovat potravu člověku ani ostatním tvorům.

Pane, ty znáš lidi v rozličné nouzi mezi našimi spoluobčany, v našich sborech i v našich rodinách. Dej, abychom o jejich nedostatcích a strádáních i my věděli a dovedli se s nimi pohotově a vytrvale sdílet. Nauč nás vyhledávat a znát ty, kdo trpí nouzí pro víru a pro vyznávání tvého jména.

Bože, prosíme, slyš nás, když tuto modlitbu uzavíráme slovy tvého Syna: Otče náš...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Lk 6, 35-36

POŽEHNÁNÍ

Sám pak Bůh pokoje nechť vás cele posvětit a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen. (1 Te 5,23n)

PÍSEŇ 685 i když se rozcházíme, 485, 489

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) / Mk 8, 1-9

Milí přátelé z Telecího, Březin, Daňkovic a Borovnice, dobrý den!

Tak jak se máte? Jak užíváte prázdninového času, který se v uplynulém týdnu přehoupl do své poloviny? A co děláte? Kde jste všude byli a co vás ještě čeká?

Jedním z rizik farářského povolání je, že se jako kazatel prostě začne opakovat a místo výkladu biblického oddílu se začne vyptávat na zdánlivě nesmyslné a poměrně banální otázky.

Ale dobře se mám, díky za optání, byl jsem tam a tam, a to, a to mě ještě čeká. Jak jinak. Ale je to skutečně pravda? Opravdu se máme tak dobře, jak to i vypadá a nic nám v životě nechybí? Anebo je to celé jako obvykle ještě trochu složitější. Copak my, my se máme dobře, máme co dělat, někdy až moc, ale jsme v podstatě spokojeni a co bychom také chtěli víc, že.

Jenže moc dobře se neměl velký zástup lidu. Stop. Ach jo, zas ten výklad biblického textu, jaký velký zástup, vždyť i my se musíme sejít aspoň ze čtyř míst, aby nás bylo přece jen trochu víc, když už se teda furt tak počítáme. Snaž se kazateli a faráři ještě trochu víc. Tak jo, a ten velký zástup neměl co jíst. To už je trochu lepší. Už to aspoň nejsme my. My máme co jíst a v podstatě nic nám v životě nechybí. Tak pokračuj.

A Ježíši bylo toho zástupu ne trochu, ale docela dost líto.

Stop. Cože? Už zase Ježíš? Nebyl by tam ještě někdo jiný? Ne, nebyl. Jednak ten veliký zástup byl s ním, a to už od začátku nebo spíš opět a jednak komu jinému by taky mělo být toho zástupu líto než tomu, kvůli komu tam i tolik lidí bylo a jsou s ním už tři dny. Což není málo. A svolá si Ježíš své učedníky, které tam i proto má a začne spekulovat, co si s tolika lidmi má jen počít. Jsou to starosti, že.

Jenže, tady jde o mnohé. Když je pošle domů, cestou mu hlavou zemdlí, to ví zcela jistě, neboť to řada z nich nemá úplně za rohem. A tak si je musí nechat, celý ten zástup. I těm učedníkům jde z toho hlava kolem a jako by se celého toho zástupu nejraději zbavili spíš oni, začnou se Ježíše vyptávat, čím je chce nasytit zvlášť tady na poušti? Inu chlebem, čím jiným, kolik pak ho máte? Sedm. Tak sednout a jdeme na to.

Sedm je číslo plnosti a taky ideální počet pro nasycení čtyř tisíc hladových krků. A dál už to známe, sedne, vezme, vzdá díky, naláme a rozdá, aby i oni mohli rozdávat. A oni rozdávají. Načež zjistí, že má i nějaké rybičky, takže totéž, poděkuje a nařídí i je rozdat. A všichni jedí, nasytí se, a ještě jim zbyde sedm košů plných nalámaných chlebů, kdo by to byl po všech těch otázkách a pochybnostech řekl. Tak mocný je Ježíšův čin, tak silné je jeho rozhodnutí vystačit si i s málem, a tak šikovní jsou nakonec i ti učedníci.

Tak vidíte, všechno to nakonec dobře dopadlo, všichni měli dost, a ještě zbylo. Pak je konečně propustil, nasycené a s klidným svědomím, že jim už nic nechybělo. A i my jsme skoro doma a v podstatě všechno máme a co nemáme, to si nakoupíme, ať už chleba nebo ryby, většinou, pokud není zavřeno nebo něco jiného, to není problém. Tak co řešit.

No co. Nápad nasytit z ničeho nic čtyři tisíce lidí přišel od samotného Ježíše, učedníky by to asi jen tak nenapadlo a pak je zajímavé, jak si Ježíš všímá i toho, že je lid ohrožen hladem. Naše každodenní starosti, co budeme jíst, co budeme pít, co si vezmeme na sebe, kam dnes půjdeme a dojdeme, mu nejsou jedno a do jeho království patří i dar chleba, za který se i my modlíme.

Ale to jen mě moc nezajímá, co budu jíst, co budu pít, co si vezmu na sebe, snad jen kam půjdu a jestli tam vůbec dojdu. Ježíš však jde ještě dál. Ne jen nasytit hladový zástup čtyř tisíc lidí, on chce aby se jednak dostalo úplně na všechny, křesťany, židy i pohany a ještě by zbylo a jednak aby i ti učedníci si trochu víc věřili. Už ne odkud a kde vezmeme chleba, ze kterého by se všichni nasýtili, ale vemte, co máte, vzdejte za to díky a rozdávejte, a to bude stačit. Ale bude? Bude, dokonce tu máte i několik rybiček, tak se číňte a jen rozdávejte a překládejte, co vám síly stačí. Říkám to pořád, ne-

bojte se, že toho bude málo, máte tu lidi, kteří s námi jsou už tři dny, a ještě ani nedostali najíst, tak prosím.

Hlavně se toho nebojte. Uvidíte, ještě zbyde. Jen žádný strach, ten má vždy velké oči.

Ano, správně, my jsme ti učedníci a Ježíš i nás tímto svým zázrakem nasycení čtyř tisíců lidí ze sedmi chlebů a pár rybiček mj. vede k tomu ničeho se nebát, a to nikdy a jen vzdávat díky a rozdávat, co máme. Boží milosrdenství a Ježíšovo slitování nad vyhladovělymi zástupy je víc než naše obavy, aby se na všechny dostalo a nikdo nezůstal zkrátka anebo ještě víc, abychom byli vděční za to, co máme a nebáli, opakují, nebáli, se o to i podělit. To neznamena smířit se s tím, že ani těch chlebů ani ryb víc nebude a že nám to musí takhle stačit. To znamená s vděčností a určitou pokorou přistupovat k jednomu každému z těch nastoupených a zastoupení bratří a v klidu nabízet, co máme. Nebo i nemáme, to už je celkem jedno, ale vůbec to, že Ježíši o ty lidi šlo, že se nad nimi slitoval a dal jim i to, co už nikdo nečekal, ať už formou zázraku nebo jen znamení, že se i pro ně může obětovat, není úplně málo. Český řečeno, někdy stačí jen málo, poděkovat, za to, že jste přišli, za to, že tu jste, že jste vážili tu cestu a tady máte, Boží slovo jak na talíři a ještě zbyde. Jen zobejte, máte před sebou ještě dlouhou cestu, tak s chutí do toho. A nebojte se, že by toho bylo málo. Co to ale znamená?

Co to znamená pro ty učedníky? A pro nás? A jsme takových divů vůbec hodni a co Pán Ježíš, proč nám to vlastně dělá?

Proč je, své učedníky učí tomu, aby se nikdy a za žádných okolností ničeho nebáli, zástupu nařizuje, aby se taky na chvíli posadil a nic nedělal ani nikam nechodil a jen přijímal, co jim jeho lidé předloží. A to už je naše situace. Na chvíli se posadit, klidně i vypnout televizi nebo počítač nebo mobil nebo všechno a poslouchat. Říká se dobře někomu, kdo se v podstatě živí tím, že jen řeční anebo něco píše anebo občas i poslouchá. Protože musí, protože chce, když na to přijde. Ale to klidně a úplně v pohodě můžete i vy. Na chvíli se zastavit a jen poslouchat, co vám druzí říkají nebo i dávají. Anebo nedávají, to už je celkem jedno. Jsou i horší ztráty času.

Ano, Ježíš lidi nutí, doslova jim přikazuje, aby po všem tom shonu a putování od města k městu nebo kam to tenkrát šli, se prostě zastavili a nechali se jím nasytit a že toho nakonec nebylo úplně málo. A své učedníky, aby šli s pravdou ven, ukázali, co mají, byť by to bylo sedm chlebů a nějaká ta rybička, ale především, aby se nebáli podržet se svého Mistra zázraků a znamení a tiše a bez zbytečných vytáček a nějakých obav, jestli se to povede a jestli to bude stačit, vešli se zastoupeným lidem v podstatě do rozhovoru ať už slovního, něco pro tebe mám, tak si klidně vezmi nebo bez zbytečných řečí, jen s pohledem do očí, ale se sebevědomím Ježíšova učedníka nebát

se vstupovat s druhými, křesťany, židy i pohany a kdo ví, kdo kam všechno byl, třeba i do rozhovoru o víře, ať už to znamená cokoliv, o tom, co se děje nebo i neděje při bohoslužbách, jak se tam občas vzdává díky, láme chleba a rozdává všem, kdo přijdou, o tom, co je sbor čtyř tisíc nebo klidně i jen čtyř po Božím Slovu lačnicích duší, o tom, co je křesťanství, co je církev, co je společenství Českobratrské církve evangelické v Daňkovicích, v Telecím, ale třeba i někde jinde a co to může dát tobě. Nejen kus chleba a plátek ryby, ale třeba i dobré slovo, díky, že jsi přišel, přišla mezi nás, že jsi tady taky, neboj se, nejsi tu zbytečně, jsme rádi, že tě tu máme, chleba, nechleba, ryba, ne-ryba, důležité je, že se tu všichni můžeme na chvíli zastavit a poslouchat a naslouchat nebo jen vypnout a jen tu chvíli být. Není to málo a jednou si na to a třeba i na mě vzpomenete. Na Pána Ježíše, na mě moc nevzpomínejte.

Až pak je propustil. Až bylo po všem, mohli jít konečně domů. Zprvu to vypadalo dost hrozně, že všichni pojdu, a nakonec nikam nedojdu, ale díky Bohu, resp. jeho Synu se dočkali a teď už můžou jít domů. A že to trvalo, tolik řečí kvůli pár chlebům. Jenže tady nejde o chleba, toho máme dosti, i když třeba ne teď, tady jde o odpovědnost za svěřený zástup, odpovědnost za celek společnosti, kterého jsme i my součástí. Odpovědnost za všechny ty lidi...

PÍSEŇ / 442 pane, dnešek je den chvály, 635 tvá, pane, láska